

Til klummeskriverens omfattende visitkort, der om kort tid genoptrykkes i bogform(bind 2), har en ny titel har hæftet sig, nemlig "TRENDSÆTTER". Hvad kan man lære af det?:

GRIN ALDRIG AD EN MIMREVOGNS-EJER!!!

Mimrevognen

Mange ulykkelige mennesker har i tidens løb grinet ad mig - sørgeligt frakoblede tidens strømninger, som de var. Nu rejser jeg mig og børster spotten af mine skuldre. Sandt at sige har jeg netop fået gevaldig oprejsning langt ud over det, man almindeligvis ville kalde et *moment*.

Min yndige Anden-arving havde på sin fridag besluttet sig for, at det var på tide at den samlede familie stiftede bekendtskab med hendes læreplads- en gedigen gourmet restaurant på den anden side af broen. Englænderen har en særlig evne til ved lejligheder som disse at ligne en rig og betydningsfuld instruktør, når han i sin lyse jakke svinger en lille fræk klud om halsen. Derfor var det passende, at han fik førstearvingen til bords, da hun har en evne til at ligne en starlet til hver en tid. Selv tog jeg æren af at sidde ved siden af den kommende stjernekok, så hun kunne lede mig sikkert gennem menukortet og frem til desserten, mens de andre sad på den anden side af bordet og så celebre ud. Da vi havde spist os gennem det halve menukort (og dermed også gennem betydeligt mere end det halve af min månedsløn), lod vi os bære ud i den friske luft for i et lille mellemspil at fylde nogen af de medbragte lunger med røg ved bordene på fortovet.

Her skete det. Om hjørnet i dette trendsættende Indre Bymiljø drejede en moderne kvinde. Englænderen opdagede hende først og rykkede vantro frem i stolen, mens han dunkede mig i

ryggen og pegede: "*Se, se, hun gør som dig!*". Og sandelig om det ikke var sandt: Bag på cyklen havde hun fastspændt en bedårende mimrevogn i originalmodel, der pænt fulgte efter cyklen rundt i svinget- en teknik, der jo blev introduceret af undertegnede for mange år tilbage på Amager og som altså nu har slået igennem blandt moderne kvinder langt ud over Amagers samlede kyststrækning!

Da jeg var kommet til mig selv og igen havde genvundet talens brug, var der som trendsætter kun en ting at sige til englænderen, og det var: "*Der kan du selv se, blev der sagt!!!*". Det forholder sig nemlig på den måde, at trendsættere skal have lov til både at få avec til gourmetkaffen og kortvarigt håne tidligere skeptikere, når man som her sætter fødderne endeligt på sejsskamlens øverste trin. I hvert fald hvis trendsættere, som jeg, ved, hvad det vil sige at bære spottens betændte kors på sine skuldre pga. en gudsbenådet medfødt fornemmelse for nytænkning...

Husker man f.eks. ikke stadig vinteren 1988, hvor der blev grinet ad min ide med at placere 2 shorts af forskellig længde ovenpå hinanden suppleret af lakstøvler til over knæet? Gu' gør man så. Derfor gjorde jeg mig på stedet til fortæller for en dobbelt cognac i restauranten, mens fordums endeløse hån passerede revu på nethinden, sådan som hån har det med at gøre i sejrens søde øjeblik.

Mimrevognen er så absolut en af nyere tids største opfindelser. Jeg blev ejer af egen vogn i en forholdsvis ung alder, hvor jeg hurtigt som

den eneste dansker under 78 år indså dens fortræffeligheder. Jeg har altid stillet høje krav til min mimrevogn, der på een gang skal kunne rumme alt fra tegnebræt, 1 pakke bleer, 3 par silkestrømper over 2 oksestege til en fasan på tilbud. Vognens taske skal være hurtig at åbne under powershopping og impuls køb, og frem for alt skal håndtaget være ideelt i højden og hjulene må ikke punktere i svinget under vægten fra 30 kælderkolde. Glem alt om designervogne, farver og smarte snører, som man ikke kan få op i det afgørende øjeblik. Jeg har skamredet mangt et køretøj i min tid, men jeg vender altid tilbage til Isenkræmmeren i Amagercentret og original-kassemodellen med klap, der er den absolut mest stabile i stel såvel som i stabilitet på både asfalt og grusvej. Tern ingen hindring, så længe der er sidelommer, og det må du gerne citere mig for.

Der findes ikke den person, der ikke har grinnet sit bagparti i laser over synet, da mimrevognen først blev introduceret af mig på Amager. Men som enhver anden med fingeren på pulsen, har jeg jo hver gang noteret mig, at der pludselig mangler luft til både spot og hån, når disse kortsynede eksemplarer har passeret kassen og med poser i egen hånd skal til at tage konsekvensen af 15 kilos impuls-overforbrug! Vil man ikke høre, må man så sandelig føle. Selv har jeg i årevis dansende forladt indkøbscentre med den ene hånd fri til triumferende at kaste visse håndtegn, mens den anden hånd var let placeret på den bugnende mimrevogns gummibelagte håndtag (Bemærk: Når det gælder håndtag, går jeg ikke på kompromis med komforten).

Engländerens spot er ingen undtagelse. Da han først så, at han var kommet under tag med en mimrevognsbruger, måtte jeg som i

deja vu gennemgå måneders lårklaskende latter og ydmygelser fra ham, helt som det er trendsætterens lod. Efter at have sendt manden i byen med velskrevne indkøbslister forstummede latteren dog, indtil han en dag lavmælt spurgte, om han måske ku' låne vogntøjet til Tårnby, hvilket han nådigst fik lov til. På turen blev han aldeles solgt på fraværet af ømme købemuskler. Men da han begyndte at bruge den til at transportere Silvanbrædder i, måtte jeg sætte foden ned, og han investerede i sin egen. Den blev døbt "The Wheely" for at give den det internationale tilsnit, der er en multi- designmetropol som København værdig.

Nu var vejen naturligt banet for mig til at gå skridtet videre og simpelthen binde mimrevognen- undskyld, The Wheely til bagagebæren på cyklen under langdistanceindkøb. Iøvrigt en introduktion af stiltendens, der kræver stort mod fra både trendsætter og dem, der cykler bagved, når der festligt springer radiser og olivenolie fra sidelommerne ud på Englandsvej. Trods trusler, knytnæver og store personlige ofre har jeg altså fortsat mit årelange arbejde med at introducere vognen til det moderne bymenneske i variationer, som eftertiden ikke vil tøve med at kalde direkte visionære.

Der er jo ikke noget at sige til, at man momentært nyder frugterne af års ydmygelser, når man ser sit livsværk udbredt og accepteret på et plan som det, vi her var vidner til i tirsdags. Så er det, man som amagerkaner godt kan blive lidt stolt over, at Amager nu næsten rutinemæssigt igen går forrest og udvikler guldæg af Kessler'ske dimensioner. Det her bliver rigtig, rigtig stort.